

andre den lange Vurderingsperiode paa 10 Aar, som nu gælder. Da vi vedtog Loven, bestemte vi, at Vurderingen skulde revideres efter 5 Aar, altsaa i Aar, men fremtidig kun hvert tiende Aar. Det kan aldrig være rigtigt at have en saa lang Periode, naar henses til Konjunktursvingninger og lignende. Vurderingen kan falde paa en Tid, hvor Priserne ere høje, og da bliver til Skade for Borgerne, eller paa et Tidspunkt, hvor de ere lave, og da bliver den til Skade for Statskassen. En saa lang Periode maa en Beskatning ikke bygges paa. Jeg har tænkt mig, at Vurderingen skulde foretages hvert tredje Aar, som man har det i Sverige. I Norge og andre Lande foretages den hvert femte Aar. Det kunde jeg selvfølgelig ogsaa tænke mig, at man her gik til, men ti Aar ere for lang en Periode.

Det næste Punkt angaar Adskillelsen af Jord og Bygninger ved Vurderingen. Man kan aldrig bygge nogen rationel Beskatning paa en samlet Vurdering af Jord og Bygninger. En Adskillelse deraf haaber jeg ikke, Tinget kan have noget imod, da vi i Loven om Jernbanerne have vedtaget det Princip, at Værdistigningsskatten skulde paalægges de Ejendomme, der fik Gavn af Banerne, saaledes at Bygningerne ikke medregnedes, men blot Jorden. Vi vare der klare over, at det ikke er Bygningen, men Jorden, der stiger i Værdi. Dette er man ogsaa klar over i alle andre Lande, hvor man har syslet med disse Ting. Derfor bør der finde en Adskillelse Sted, inden den næste Vurdering skal foretages.

Dernæst har jeg ment, at naar vi fik denne Adskillelse, burde vi have en Værdistigningsskat paa Jorden. Derfor har jeg foreslaaet at nedsette den i Lovens § 3 fastsatte Afgift 1,1 pro mille til 1 pro mille af baade Bygninger og Jord, og hvis der kom en Stigning af Jordens Værdi, skulde der svares en Afgift, som jeg har foreslaaet fastsat med en stigende Skala, saaledes at naar Stigningen kun var 10 pCt., skulde der svares en forøget Promilleafgift af 2 og saa fremdeles, indtil der ved en Stigning af over 50 pCt. skulde svares 10 pro mille eller 1 pCt. højere Afgift. Det er ikke saa højt, som det er foreslaaet i Jernbaneloven, men jeg har tænkt mig, det vilde være rimeligt, om Kommunen fik samme Ret til at opkræve Værdiskat efter samme Regler. I andre Lande, hvor man har syslet med Værdistigningsskatten — og den er til Dels gennemført flere Steder i Tyskland —, er det alle Steder Kommunen, der faar Skatten, og det kan være rimeligt nok, at Kommunen ogsaa faar noget, men

Danmark er jo saa lille og saa samlet et Land, at Staten bør have i første Række, og at Kommunerne maa komme i anden. Jeg indrømmer, at lige saavel som Staten kan forøge Værdien, saaledes kan ogsaa Kommunen, men det er dog i Regelen Statsforanstaltninger, der i første Række fremkalde Værdistigningen, og kun i anden Række er det kommunale Foranstaltninger.

Den foreslaaede Procentansættelse er ikke af principiel Betydning, men blot til Lettelse for Taksationsmændene. Skulde de begaa en lille Fejl, rammer den ikke nær saa haardt, som hvor man springer lige fra 0 op til 50 pCt. Men det er ellers noget, som jeg kunde tænke mig, der kunde foretages Ændringer i. Det er paa en Maade at indføre en Formueskat, og det hører saaledes egentlig ikke hjemme paa denne Lov, men det samme har man gjort paa mange Steder i tyske Beskatningslove, og jeg synes, der er nogen Retfærdighed i det, idet der af en lille Stigning kun bør betales en lille Afgift.

Samtidig har jeg foreslaaet nogle andre Ændringer i Ejendomsskyldloven. Jeg har tænkt mig, at hvis en Mands Ejendoms enkelte Dele stege forskelligt i Værdi, kunde man paalægge en Del af Ejendommen en højere Skat end en anden. Det vilde ikke virke forstyrrende, idet det i Praksis vilde udvikle sig saaledes, at ligesom en Ejendom nu kan være delt i flere Matrikulsnummere, kunde man, hvis Stigningen ikke faldt paa hele Ejendommen, men kun paa $\frac{1}{4}$ eller en Halvdel, inddele den i Rubrikker, saaledes at Afgiften kun faldt paa den Del, hvor Værdistigningen var. Dernæst maa man selvfølgelig, hvis man indfører en saadan Ordning, gaa bort fra de Fradragsregler, vi have i Ejendomsskyldlovens § 7. En Stigning af Afgiften maa gennemføres helt, der kan ikke være Fradrag.

Endelig har jeg stillet Forslag om, at Finansministeren maa sørge for at give Bemyndigelse til at affatte det Skema i Overensstemmelse med disse Ændringer, hvis de blive vedtagne.

Jeg mener nu, at det er ret vigtigt, at vi komme til at lovgive paa dette Omraade. Naar dette Lovforslag ikke er fremkommet før, er det foruden af mange andre Grunde navnlig ogsaa, fordi jeg vilde se, hvorledes det gik Værdistigningsskatte-loven ved Jernbanerne. Men da Værdistigningsskatten ved Jernbanerne altsaa skal vente, mener jeg, at det er bedre, at vi faa en Lov om Værdistigningsskat frem i Aar; og jeg har derfor bragt dette Lovforslag frem nu, fordi jeg gerne vilde